

Giới thiệu Yes Chef!

Truyện được lấy cảm hứng và tư liệu từ công việc ngoài đời của tác giả, bằng những trải nghiệm của mình tác giả đã viết nên một câu chuyện tình yêu giữa cuộc sống bận bịu nhưng cũng rất dễ thương và vui nhộn. Anh vốn có một gương mặt lạnh, lại làm trong môi trường áp lực và căng thẳng, người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy anh rất khó gần và khoảng cách, nhưng mọi người ai cũng biết đó không phải là sự thật.

Anh vẫn như bao con người bình thường khác, vui vẻ và thân thiện, vẫn có nhiều bạn bè và được nhiều người yêu mến. Chỉ không hiểu cô gái đó vì sao từ trước đến sau đều luôn cố bài trừ anh, tránh xa anh càng xa càng tốt, mức độ né tránh lại càng lúc càng tăng. Anh cảm thấy như cô chỉ cho phép mình đến gần cô khi đang làm việc thôi. Vậy cũng được, nếu cô đã muốn vậy, anh chính là lấy công việc để kéo cô lại gần phía mình.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện Yes Chef! của tác giả Thiên Di nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yes Chef!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Sau hai tuần liên tục nộp hơn hai trăm đơn xin việc, cuối cùng tôi cũng xin được vào làm một nhà hàng nổi tiếng tiêu chuẩn quốc tế

Quản lý nhân sự: Em còn điều gì còn thắc mắc không?

Tôi: Dạ, vấn đề về công việc thì tạm thời em hiểu rồi ạ. Nhưng em có vấn đề thắc mắc về nhà hàng, có thể hỏi chị không ạ?

Quản lý nhân sự: Ừ, em hỏi đi.

Tôi: Dạ, theo như chị nói nhà hàng mình thuộc công ty ẩm thực The Crown, bên Anh. Ông chủ là Hayden, một trong những đầu bếp quyền lực thế giới. Các món ăn của nhà hàng hiện tại tập trung về ẩm thực hoàng gia Anh. Vậy lý do gì lại quyết định mở một chi nhánh ở Sài Gòn, Việt Nam?

Quản lý nhân sự: Về vấn đề này, chị chỉ có thể giải thích ngắn gọn như sau. Thứ nhất, trước đây Sài Gòn được gọi là hòn ngọc của viễn Đông, là trung tâm kinh tế-thương mại-giải trí Đông Nam Á, những tinh hoa và nét đẹp của Sài Gòn không phải ở đâu cũng so sánh được. Thứ hai, nước Việt Nam là một đất nước có nền lịch sử lâu đời, lại có sự đa dạng văn hoá Trung-Pháp-Mỹ, đem lại nét đa dạng trong ẩm thực hoàn toàn phù hợp với tiêu chí khai thác ẩm thực lịch sử của Dinner. Cuối cùng, tuy văn hoá ẩm thực của Việt Nam mang đậm dấu ấn của Châu Á, nhưng không có nghĩa không được người phương Tây đón nhận. Phở, bánh mì đã trở thành những món ăn nổi tiếng trên toàn thế giới và được đưa vào từ điển thế giới. Mà đối với Hayden, một đầu bếp nổi tiếng với khả năng sáng tạo tài ba, việc kết hợp văn hoá Đông-Tây vô cùng thách thức này lại là điều thú vị ông mong chờ.

Tôi: Tuy em không học về kinh doanh nhưng em cũng hiểu kinh doanh là để sinh lợi nhuận. Nhà hàng phong cách Anh trước hết đầu bếp không phải người Anh thì cũng phải theo học bên Anh về, so với đầu bếp Việt Nam đẳng cấp phải khác, tiền lương cũng khác. Chưa kể theo món Anh thì nguyên vật liệu cũng phải từ Anh nhập về, chi phí vận chuyển chắc hẳn rất đắt đỏ. Đây là chưa nói tới văn hoá ẩm thực khác nhau, không phải người Việt nào cũng thích, như vậy đối tượng khách hàng cũng hạn chế. Nhà hàng muốn lấy lời mà chi phí phát sinh lại nhiều như vậy, một món ăn chắc chắn phải đắt hơn những nơi khác rất nhiều, như vậy khách hàng đã ít nay còn ít hơn.

Quản lý nhân sự: Vì vậy đối tượng có thể là những doanh nghiệp nước ngoài mở công ty đầu tư ở Việt Nam. Em nên nhớ “trụ vào lời ra”, những hợp đồng trị giá mấy tỉ cũng cần một bàn ăn tương xứng với nó. Ngoài ra, những công tử tiểu thư nhà giàu ở đất Sài thành này không phải là ít, một bữa cơm vài chục triệu với họ chẳng là gì cả. Đúng như em nói, nhà hàng có khuyết điểm là kén khách hàng nhưng đây cũng chính là ưu điểm làm bật lên giá trị của nó.

Tôi nghe cả buổi trời, gật gù, cuối cùng tự rút ra kết luận cho mình “Đúng là người giàu lắm tiền!”

Bạn đang đọc truyện *Yes Chef!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Em muốn ăn tối với bếp trưởng

Quản lý A: Minh Châu, ở đây công ty chúng ta có một luật nhỏ, đó là chúng ta sẽ chơi một trò chơi để đón mừng người mới. Trò chơi gọi là hai mươi câu hỏi. Mỗi anh chị trong đây sẽ hỏi những câu đơn giản về bản thân em để mọi người hiểu thêm em thôi, đừng cảm thấy áp lực nhé.

Nhân viên A: Loại cocktail yêu thích?

Minh Châu: Em không uống cocktail bao giờ ạ

Nhân viên B: Loại rượu yêu thích?

Minh Châu: Em không uống được rượu ạ

Nhân viên C giọng điệu có vẻ mất kiên nhẫn: Thế em thích uống cái gì?

Minh Châu: Dạ trà sữa ạ!

Không cần biết là loại trà nào, chỉ cần là trà sữa là được. Từ trà Malaysia, đến trà Thái, trà Anh, cô đều thích.

Nhân viên D: Nếu được trở thành một người nào đó, em sẽ trở thành ai?

Minh Châu: Em chỉ muốn được làm chính em thôi.

Nhân viên E: Nếu có thể ăn tối với bất kỳ người nào, em muốn ăn tối với ai?

Minh Châu: Với bất kỳ ai ạ?

Nhân viên E: Với bất kỳ ai.

Minh Châu: Em muốn ăn tối với bếp trưởng!

Mọi người hơi kinh ngạc nhìn Châu, sau đó cười thích thú. Không lẽ cô nói sai gì sao? Chẳng phải nói có thể chọn bất kỳ ai sao? Không lẽ trong “bất kỳ ai” đó lại không thể có bếp trưởng?

Quản lý A: Châu, anh có thể hỏi em vì sao không?

Minh Châu: Em chỉ nghĩ rằng có thể làm bếp trưởng của một nhà hàng lớn như vậy, người đó nhất định phải rất tài giỏi, được ăn tối với người tài giỏi không phải rất tốt sao? Chưa kể có thể học hỏi được nhiều thứ.

Quản lý A: Châu, anh muốn hỏi em thêm một câu hỏi nữa. Em có biết bếp trưởng của mình là ai không?

Cô bé lắc đầu, trầm nghĩ “Hỏi câu này, không lẽ bếp trưởng không phải là Hayden?”

Quản lý A quay sang nhìn nhân viên E: Chào bếp trưởng, cậu có gì muốn căn dặn gì không?

Có thể vì “trong cái rủi có cái may” nên trong cái may cũng nên có cái rủi! Ai ngờ rằng bếp trưởng nhà hàng, người mà Châu sẽ làm việc cùng lại chính là nhân viên E, cũng là cô bé mạnh dạn công bố trước toàn thể nhân viên nhà hàng là người cô muốn ăn tối cùng! Trách ai bây giờ vì có ai ngờ rằng bếp trưởng lại là một người có gương mặt trẻ măng chưa ngoài ba mươi, thư sinh với đôi mắt kính. Da của người này không biết nhờ đâu mà lại rất trắng, so với Châu là con gái, còn trắng trẻo hơn vài phần. Dáng người cao ráo, thon dài trái ngược với hình ảnh những đầu bếp to con vạm vỡ, tựa như có thể chống đỡ cả bầu trời. Người này nhìn đi nhìn lại vẫn giống một nhân viên văn phòng mà!

Bạn đang đọc truyện *Yes Chef!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

#3

Thật ra tai nạn “ăn tối với bếp trưởng” trong cuộc họp đối với Châu cũng không quan trọng lắm. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, kiến thức đọng lại có thể đã trả gần hết cho thầy cô, nhưng kỹ thuật mặt dày thì không hề mai một. Cô cũng lắm cừ xem như mình khen bếp trưởng đẹp trai nên muốn ăn tối chung với ông vậy, mặc dù lúc nói ra không biết mặt mũi ông ra sao!

Người kia cũng xem như chẳng có chuyện gì xảy ra, thậm chí thẳng tay chỉnh cô bé không chút nương tay. Lúc thì đỡ khay đựng đồ ăn phải thế này, lúc thì đĩa đồ ăn chỉ có người đó được đựng vào, cô xem ra có muốn ngại cũng không có thời gian, chỉ dám cúi mặt dán chặt vào khay đặt đồ ăn, miệng không ngừng xin lỗi.

Đứng cả buổi trời không nghỉ ngơi, lại còn là ngày đầu tiên, hai chân người mới chưa gì đã rã rời, cảm giác đau chết đi được. Canh lúc khách hàng không

ở gần, công việc không nhiều, cô bé lên vào khu bếp đồ ngọt, ngồi xỏm trên hai chân.

Bếp trưởng: Hey, are you alright? (Này, em ổn không?)

Châu giật mình đứng phắt dậy, nhìn thấy đối phương là ai, lòng không tự hỏi số mình có phải cảm tình con rết không. Con người này không nói không rằng lại đứng kế bên cô, tình hình này có thể bị nói là “trốn việc hoặc tác phong không nghiêm túc, chuyên nghiệp” không nhỉ? Cô hoảng sợ, chỉ dám lắc đầu.

Bếp trưởng: Are you okay? (Em ổn không?)

Người trước mặt vẫn kiên trì lắc đầu, không dám hó hé lời nào. Đợi một lúc, cô he hé liếc mắt nhìn người kế bên, khi bốn mắt chạm nhau mới biết mình vẫn bị theo dõi, lòng không khỏi thở hắt ra một hơi “Đúng là oan hồn chưa tan!”

Bạn đang đọc truyện *Yes Chef!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

#4 – Tôi từng muốn làm bác sĩ

Bản thân Châu tự nhận mình là người kỳ lạ.

Năm cấp ba, bản thân học chuyên D, có chút khiếu về viết lách. Thịnh thoảng Châu có viết vài mẫu truyện không dài không ngắn, đơn giản chỉ là để thoải sức sáng tạo, đăng lên trên mạng. Có năm giáo viên ngỡ ý muốn cô vào đội tuyển học sinh giỏi Văn của trường. Cô đến lớp được một ngày, lấy lý do có việc gia đình mà từ chối. Cô bé cảm thấy văn chương nên xuất phát từ trái tim, có hứng thì viết đôi ba câu, ý tứ vì mục đích khác mà miễn cưỡng sẽ trở nên mất hay. Tới bây giờ Châu vẫn tin lúc đó mình làm đúng, không thể nào tưởng tượng ra bản thân có thể ngày nào cũng ngồi ba tiếng viết về một chủ đề cho sẵn. Sự nghiệp học Văn của người này từ đó chấm dứt.

Sau đó nữ chính của chúng ta lại hứng thú xin đi thi đội tuyển Lý. Bản thân cô dù không giỏi Toán nhưng môn Lý có thể tạm cho là khá giỏi trong lớp. Tất nhiên là so với lớp chuyên ban D, nơi hội tụ những tâm hồn lãng mạn. Cô thi chuyên Lý, cầm đề trong tay cảm thấy câu nào cũng quen cũng có chút mơ hồ nghĩ ra cách giải. Không hiểu sao khi đặt bút viết, ý tứ chỉ đến nửa, còn lại đã ‘cuốn theo chiều gió’. Kết quả: Rớt. Người bạn nhỏ này cảm thấy bản thân mình kỳ lạ, giáo viên Lý của cô lại càng kỳ lạ hơn khi ngỡ ý muốn đặt cách cho cô vào đội tuyển. Cô khi đó cười xoà, cảm ơn ý tốt của thầy nhưng từ chối. Đừng đùa chứ, cô nào có tài giỏi gì mà được đặt cách. Nếu thi thử rớt, điều đó chứng tỏ mình không có năng lực, đu theo chỉ càng thể hiện sự ngu dốt của bản thân.

Sự nghiệp đi học của Châu, chỉ đến lần thứ ba mới được coi có chút công trạng. Lần này không phải do cô có biểu hiện gì xuất sắc, có thể giáo viên thấy cô bé thuận mắt, trong lớp cũng ngoan ngoãn nghe lời. Cô rủ Châu tham gia nhóm Khoa học của tổ Hoá. Nữ chính của chúng ta năm đó lớp mười một, cùng thi với mấy anh học mười hai, cảm thấy có chút tự hào. Đề tài năm đó của họ là điều chế tinh dầu từ vỏ cam. Chủ đề hữu cơ này, lớp mười một vẫn chưa học tới. Nói câu công bằng, giáo viên mời Châu vào vì cô học ban D, văn chương so với các anh ban A cũng tạm cho là tốt hơn một chút. Về mặt cô lạnh lợi rất dễ lấy thiện cảm, lại có kỹ năng thuyết trình, giáo viên hy vọng hôm đi thi biểu hiện của Châu sẽ vớt vác được phần nào đáng về khù khờ của hai ông lớp mười hai kia. Kết quả năm đó, nhóm Hoá đạt giải ba thành phố. Ban giám khảo lúc đó không hiểu sao lại đặt biệt nhớ mặt Châu, kết thúc cuộc thi còn tới hỏi thăm cô vài câu. Phải chăng là vì cô dám công khai hồi lộ giám khảo ngay trong cuộc thi: mời họ ăn cam?

Sau này khi thi đại học, nữ chính cứ thế nộp đơn vào khoa Hoá-Sinh, mặc dù bản thân vẫn còn mơ hồ không biết bản thân muốn làm gì. Một phần vì Châu cảm thấy hai môn này cô tương đối tiếp thu được, một phần vì khi đó ông nội cô có ý muốn cháu gái theo nghề gia đình: bác sĩ.

Lại nói về ông nội Châu, từ khi bố mẹ cô bé qua đời, cô sống với ông. Từ nhỏ đã ở với ông, bản thân mặt cha mẹ như thế nào cô cũng không rõ. Ông bảo gia đình mình có truyền thống ngành y, ông trước đây cũng là bác sĩ, ba Châu cũng là bác sĩ, bác-anh của ba- là y tá trong bệnh viện lớn của thành phố, một người bác khác là chuyên viên xét nghiệm máu. Châu không hẳn là yêu ngành Y, chỉ là không bài xích nó. Từ nhỏ thường xuyên cùng ông vào ra bệnh viện, bản thân cũng thấy quen, không khó chịu. Tất nhiên không ai thích bệnh viện cả, nhất là khi các bệnh viện lớn thường xuyên đối diện với nạn quá tải, cảnh tượng người bệnh người nhà bệnh nhân nằm la liệt khắp nơi thật không hay chút nào.

Châu hợp với Hoá-Sinh có lẽ vì bản thân thích cảm giác hiểu được gốc rễ căn nguyên của mọi thứ đơn giản xung quanh. Chẳng hạn như một lần cô học về enzyme trong cơ thể thật chất là protein có chất năng thúc đẩy các phản ứng hoá sinh trong cơ thể. Protein có cấu trúc ba chiều đặc biệt gắn cảm với nồng độ pH và nhiệt độ, nó chỉ có thể tồn tại trong một khoảng phạm vi nhất định, một khi vượt quá phạm vi đó, protein bị biến dạng và không thể quay lại cấu trúc ban đầu. Điều này trở nên thú vị với Châu khi cô áp dụng nó lên thực tiễn cơ thể người. Nhiệt độ cơ thể người bình thường là 37 độ Celsius, khi bị cảm hoặc ở trong môi trường nhiệt độ thấp, hoạt động của enzyme bị giảm dần. Các phản ứng trong cơ thể thiếu enzyme không thể xảy ra, dẫn đến hiện tượng cơ thể không thể hoạt động bình thường. Nếu nhiệt độ cơ thể tiếp tục tăng, trên 40 độ, có thể dẫn đến tử vong. Khi nghĩ đến vấn đề này, Châu đã vui thích cả ngày trời, cảm giác một điều gì đó rất đối xa vời, cuối cùng thật ra lại ở ngay trước mặt mình, đơn giản như vậy.

Lại quay lại vấn đề chọn ngành học, tuy Châu không mấy thiết tha đến con đường làm bác sĩ, nhưng sống lâu với ông nội, tôi tự sinh ra thói quen thích chăm sóc người khác. Ông nội mắc bệnh hen suyễn di truyền. Nghe ông nói ông cổ cũng bị hen suyễn, ba Châu mất cũng vì bệnh tái phát. Vì điều này, từ hồi còn nhỏ Châu đã có thói quen quan sát ông, từ những biểu hiện nhỏ nhất, tất cả chỉ đảm bảo bên cạnh ông có thuốc khi bệnh tái phát. Thói quen

này lại hình thành một ưu điểm của cô: khả năng ghi nhớ tốt. Châu không chỉ rất để ý chi tiết mà còn ghi nhớ chúng, đặc biệt với những vấn đề liên quan tới sức khỏe. Có lẽ là vì cô muốn so sánh biểu hiện sức khỏe của ông mỗi ngày, mỗi tuần thậm chí là mỗi tháng.

Vì vậy khi Châu đi làm, mọi người không hện nhau mà gọi cô bé là “mama”, ý bảo cô như mẹ gà chăm đàn con. Chỉ cần thấy ai có biểu hiện không khỏe, cô đã vội vàng hỏi thăm. Các đầu bếp có ai hôm nào vô tình cắt trúng tay, vài tuần sau gặp lại cô vẫn còn nhớ mà hỏi han.

Cụ thể như lần trước bếp trưởng bị bệnh, ốm nghỉ hai tuần liền. Hôm anh ta đi làm lại, tuy cô không hỏi thăm, nhưng theo quan sát cảm thấy người này vẫn chưa khỏi bệnh hoàn toàn, suốt cả buổi tối khi có cơ hội đều lên vào phòng rửa chén ho vài tiếng. Máu nóng trong người làm cô không yên, mạnh dạn hỏi thăm “Chef, are you okay?”

Anh ta nghe cô gọi, quay lại nhìn, chắc không nghĩ sau một tháng làm việc, câu đầu tiên người này nói với anh lại là hỏi có khỏe không. “Am I okay?” Thấy người trước mặt gật đầu, bếp trưởng trả lời. “I’m always okay. Why?”

“I just feel that you’re getting sick.” (Chỉ là em thấy anh giống như đang bệnh).

Thật ra câu đó của cô có chút không đúng lắm. Anh ta chính là bệnh rồi và đang dần hồi phục. Nhưng khi đó Châu lại cảm thấy nếu nói như vậy, thật không khác nào nói rằng cô đây rất để ý anh biết anh bị bệnh. Ấn tượng của anh về cô ở cuộc họp lần trước không biết đã tan đi được mấy phần, cô tốt nhất vẫn là nên tránh xa người này một chút.

“Uhm... little bit but don’t worry!” (Có một chút, nhưng đừng lo lắng quá)

Người kế bên háng giọng, rồi bỏ đi một nước. Cô thăm trả lời “Tôi chỉ lo mấy người bệnh rồi lấy sang cho tôi thôi!”

Một lúc sau, một chị quản lý, khi đó Châu vẫn chưa nhớ hết tên tất cả mọi người, bảo cô châm thêm nước cho các đầu bếp. Châu nhìn bình nước lạnh nhiều đá, lại nhớ tới người mới ốm dậy kia suốt cả buổi tối chỉ uống một ly nước chanh nên nhanh nhẩu đi về phòng nước châm nước đá, đồng thời tự làm một ly nước chanh. Khi đó cô gái ngốc nghếch này cảm thấy bản thân đã làm rất tốt công việc được giao, có chút muốn khen thưởng mình.

Bếp trưởng: What is that? (Cái đó là gì vậy?)

Châu: Pardon me? (Xin lỗi?)

Bếp trưởng: Did you bring that cup of water for me? What is that? A kind of tea? (Không phải em mang ly nước đó cho tôi sao? Đó là gì vậy? Một loại trà sao?)

Châu: It’s lemon juice. I think it may be good for your health as you are sick. (Đó là nước chanh. Em nghĩ có thể nó sẽ tốt cho anh vì anh bị bệnh).

Tuy rằng lúc đó Châu không ngược mặt lên nhìn anh ta, nhưng hình như cô nghe người kế bên khẽ lầm bầm “Shit!” (Chết tiệt!)

Bạn đang đọc truyện *Yes Chef!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

#5 – Nào cá vàng

Một sự thật mắc cười là Châu có trí nhớ rất ‘cá vàng’. Tuy nói cô có thể ghi nhớ rất tốt những chi tiết nhỏ và nhớ nó, nhưng những thứ cô nhớ lại toàn được người ta xếp vào hàng ngũ vô dụng! Trong khi đó, những thứ quan trọng hơn như tên đường, địa chỉ nhà, hay tên họ, cô lại cực kỳ kém.

Lần đầu tiên Châu biết mình có não cá vàng là năm lớp ba. Khi ấy trường cô thông lệ hằng năm sẽ chụp hình kỷ yếu cả lớp để làm kỷ niệm. Năm lớp một và lớp hai mọi thứ vẫn diễn ra bình thường, không có gì đáng nói. Không biết vì lý do gì, năm lớp ba nhà trường chỉ phát mỗi hình tập thể, mà đáng lý như mọi năm mặt sau phải có tên danh sách học sinh trong lớp. Giáo viên chủ nhiệm nói rằng bọn cô lớp ba đã lớn, có thể tự ghi tên bạn học của mình. Cả lớp đều không có ý kiến, chỉ duy nhất một mình Châu giơ tay lên thắc mắc: “Nếu không nhớ tên thì ghi thế nào ạ?” Giáo viên cô cũng tương đối dễ tính nên bảo: “Không nhớ thì hỏi bạn kế bên...” Châu nghe vậy, cũng gật gù tán thành, nhưng chưa kịp quay sang hỏi đứa kế bên đã bị lời tiếp theo của giáo viên chủ nhiệm ‘đâm xuyên tim’: “Nhưng tôi nghĩ học với nhau hết cả năm trời, không thể nhớ hết họ cũng phải biết tên nhau chứ nhỉ!”

Châu chính là không biết tên ai trong lớp trừ thằng bạn ngồi kế bên. Kết quả, đứa ngồi kế bên cũng rất tốt bụng, dành ra cả buổi chiều đọc cả họ lẫn tên tất cả bốn mươi học sinh trong lớp. (Di: cả họ lẫn tên? Châu *gật đầu*: cả họ lẫn tên. Di *châm mồ hôi*: Đứa trẻ này quả thật quá thần thánh. Vì sao lúc đó cậu không nhờ tên ấy chia sẻ bớt chút xám? Thật là lãng phí tài nguyên quốc gia!)

Bạn học cùng bàn: Người này là Nguyễn Hữu Nghĩa

Bạn học Châu nắn nót viết: Nguyễn – Hữu – Nghĩa

Bạn cùng bàn: Người này là Lê Thu Trang

Bạn học Châu: Lê – Thu – Trang... Ý hai người này đứng gần nhau sẽ thành cái nghĩa trang rồi!

Bạn cùng bàn: Nguyên một năm trời hai đứa tụi nó bị gán ghép với nhau vì lý do này, cả lớp ai cũng biết, chỉ duy nhất mình bà thôi đó. Rốt cuộc cả năm nay bà ở đâu vậy?

Bạn học Châu: Ủa, vậy hả? Ở ờ... vậy còn người này? (Di: khả năng đánh trống lảng thì ra đã được rèn luyện từ nhỏ)

Bạn cùng bàn: Nguyễn Đức Vũ Trường

Bạn học Châu suy nghĩ “Cái tên thật đặc biệt!”: Nguyễn – Đức – V...

Bạn cùng bàn: Nè nè, bà viết vậy thiệt hả?

Bạn học Châu: Thì ông đọc sao tui viết vậy mà! Không phải sao?

Bạn cùng bàn lau mồ hôi hột: Chẳng đó tên là Nguyễn Đức Trường Vũ. Cả lớp một năm nay chọc nó, gọi là Vũ Trường.

Bạn học Châu gật gù: À, thì ra là thế! Không sao, không sao, chữ “V” tui chưa kịp viết vẫn có thể viết lại.

Bạn cùng bàn mặt than “Ý tui đâu phải như vậy!”, sau đó hoảng sợ chỉ tay vào mặt một đứa trẻ đứng hàng hai, gương mặt tròn tròn mồm mỉm cười rất dễ thương: Này, bà có biết đứa này tên gì không?

Bạn học Châu: Đừng giỡn chứ, người này là ông mà! Tất nhiên tui biết mà!

Bạn cùng bàn: Vậy tui tên gì?

Bạn học Châu: À thì... (Di: không phải chứ, bạn cùng bàn đó!) À thì là Nguyễn Mạnh Thống!

Bạn cùng bàn lau mồ hôi trên trán: Xem ra ít nhất một năm qua hồn bà vẫn thỉnh thoảng quay về lớp!

Đó chính là câu chuyện về năm lớp ba oanh liệt của Châu. Mặc dù sau này khả năng nhớ tên cũng được cải thiện một chút, nhưng so với người bình thường vẫn là rất bất thường! Châu đối với tên đường lại càng thảm họa hơn, khả năng định vị phương hướng cũng rất tệ. Hỏi cô món đồ đó đặt ở đâu, bản thân đã xác định được vị trí nhưng khi mở miệng ra lại chẳng biết rốt cuộc nó nằm bên phải hay bên trái, mà bên nào là bên phải bên nào là bên trái, cô so với người bình thường cũng chậm hơn vài nhịp. Tuy nhiên Châu rất ít khi bị lạc đường! Điều này có lẽ phải cảm ơn khả năng ghi nhớ chi tiết của cô. Châu tuy không nhớ tên đường nhưng trên đường đó có đặc điểm gì, có hàng quán tên gì cô lại nhớ rất rõ. Vì vậy nếu người bình thường chỉ đường là “Đến đường A gặp ngã tư quẹo phải là đường B, đi 200m là tới nơi” thì cách Châu chỉ đường sẽ là “Đến đường có trạm xăng, quẹo vào đường có quán KFC rồi đi thẳng cho đến khi thấy biển hiệu hớt tóc Thanh Nữ là tới nơi”. Thành thật mà nói trước giờ chỉ có Châu dám chỉ đường cho bản thân mình, chưa ai đủ can đảm dám giao mạng cho con rùa mù đường này cả.

Lại bàn về vấn đề nhớ tên, Châu đã rất chật vật để nhớ tên Việt thì bây giờ cô lại càng phải nỗ lực gấp hai gấp ba để nhớ tên tiếng Anh của các nhân viên ở chỗ làm. Tiếng Anh vốn không phải tiếng mẹ đẻ của Châu, dù cô bé có giỏi thế nào, chỉ nghe người ta nói mà chưa nhìn thấy mặt chữ lần nào thì không thể nào nhớ được, trừ những cái tên phổ biến như David, Sam, Alex vốn xuất hiện rất nhiều trên tivi. Đáng thương hơn chỗ làm cô vốn không phải ai cũng là người Anh. Có người là người Ý, có người là người Pháp, thậm chí Hàn, Nhật, Thái Lan hay Ấn Độ cũng có. Cách phát âm và cách đặt tên lại càng khác nhau. Thật là làm cho cô bé cảm thấy nhức đầu. Vậy nên trừ những người Châu làm việc thường xuyên, những người khác cô bé hầu như không nhớ được ai. Mà người ít gọi tên nhất chính là...bếp trưởng!

Nói ra thì hơi vô lý vì người Châu làm việc nhiều nhất chính là bếp trưởng. Công việc của cô chính là hỗ trợ bếp trưởng mà! Vấn đề ở đây là khi làm việc Châu gọi tất cả các đầu bếp là “chef” không phân biệt bất kỳ ai nên cô hầu như quan tâm người đối diện mình tên gì. Vậy là nữ chính của chúng ta gần một tháng trời làm việc vẫn không biết ông chủ của mình, người cao cao tại thượng được mọi người ngưỡng mộ tên gì!

Bạn đang đọc truyện *Yes Chef!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Hot boy người Anh

Đạo gần đây trên trường của Châu có đoàn học sinh bên Anh sang giao lưu văn hoá. Châu bận rộn ngày đêm vừa chạy bài trên trường vừa đi làm thêm, bản thân cảm thấy việc này không can hệ đến mình nên không mấy bận tâm.

Nhi: Ê mày, tao nghe nói bên Khoa nghiên cứu của mày có trai đẹp đến thăm hả?

Nhi là đứa bạn thân của Châu. Hai đứa học chung từ hồi cấp ba, sau đó lên thành phố thuê nhà trọ ở chung. Khác với Châu học nghiên cứu, Nhi lại theo ngành Y tá, nghe đầu lý tưởng cao đẹp là giúp đỡ người khác nhưng thực ra là cô nàng đánh hơi tin tức ti lệ đồng tính ở bệnh viện ngày càng tăng cao. Một đứa có máu hủ nữ như nó xem ra không từ bỏ mọi cơ hội để tiếp cận với mấy anh bác sĩ đẹp trai!

Châu: Ủ, vậy hả?

Nhi: Cái gì mà “ừ vậy hả”? Có thì nói có, không có thì nói không có.

Châu: Đừng vòng vo, vô ý chính!

Nhi chớp chớp mắt giả vờ thực nữ: Mày cũng biết tao mà...

Châu: Biển, gớm quá đi!

Nhi mau chóng thu lại dáng vẻ của mình: Ủ, tao cũng tự thấy gớm!

Châu: Được rồi, để mai tao coi thử, có gì chụp hình lại cho mày.

Nhi nhanh nhẩu chính nhảy vào ôm: Tao biết mà, tao yêu mày nhiều lắm!

Châu nhanh chóng rút cây kéo ra phòng thân: Cách xa năm mét cho bà! Mai bà còn có bài thuyết trình, đừng để tay ba dính máu khi vào lớp!

Cái mà Châu nói “để mai tao coi thử” thật ra chỉ là một lời nói xã giao mang ý “Tao không làm đâu, nhưng nói thế cho mày vui thôi.” Nói sao nhỉ, Khoa nghiên cứu ở trường cô lớn như vậy có Toán, có Lý, có Hoá, có Sinh. Chỉ riêng môn Hoá lại chia ra Hoá hữu cơ và Hoá vô cơ. Tỉ lệ như vậy những bạn khác chắc chắn cũng phải chia nhỏ ít nhất hai khối. Châu không giỏi Toán nhưng cô biết xác suất trai đẹp vào lớp cô không cao. Đến lúc đó chỉ cần về nhà nói “Tao chưa thấy người bao giờ”, Nhi có muốn trách cũng không thể nói gì.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, trai đẹp đó chính là vô lớp cô, làm đám nữ sinh trong lớp được một phen điều đứng. Châu còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, điện thoại đã có tin nhắn “Nghe nói trai đẹp vào lớp Hoá hữu cơ, mày nhất định phải chụp hình lại cho tao coi!”

Hôm đó Châu làm bài thuyết trình, trong lòng tự đánh giá phải chăng nên câu giờ cho hết tiết để lấy lý do không chụp được hình người này! Nghĩ là làm, có bao nhiêu kỹ năng thuyết trình, bao nhiêu vốn liếng kiến thức Châu đều phô diễn không sót chút nào. Giáo viên hôm đó cũng một phen giật mình, một đứa ít nói lảm lảm lì lì như Châu, đến lớp chỉ nghe giảng rồi xách cặp về không hề hớ hế tiếng nào lại có khả năng ăn nói tốt như vậy. Lại nói người giỏi thuyết trình là người rất biết canh thời gian, Châu vừa kết thúc bài nói của mình, chuông hết tiết vang lên, giáo viên nhẹ nhõm vì tiết này không phải nỗ lực mà vẫn đạt kết quả hơn mong đợi, học sinh thở phào vì hoàn thành nhiệm vụ đúng chỉ tiêu.

“Hey Chau, do you have class after this?” (Nè Châu, em có lớp sau lớp này không?) Có giọng nam ấm áp vang lên sau lưng Châu khi cô đang thu dọn cặp vở.

“Pardon me?” (Xin lỗi) Châu giật mình quay lại. Là hot boy người Anh.

“I’m Jordon, very good to see you!” (Anh là Jordon, rất vui được gặp em) Người đối diện lịch sự đưa tay ra. Châu vui vẻ nắm lấy, miệng đáp lại “good to see you”, rồi rất nhanh chóng buông ra, làm người đối diện cảm giác như một con gió chạm nhẹ vào tay. “Your presentation is very impressive, it is adorable! I’m also very interested in the protein. If you do not have any class after that, would you like to have lunch with me? I still have some questions want to ask you!” (Buổi thuyết trình của em rất ấn tượng, rất đáng ngưỡng mộ. Anh cũng rất hứng thú với chủ đề chất đạm. Nếu như em không có lớp, em có thể cùng ăn trưa với anh không? Anh vẫn có một vài câu hỏi muốn hỏi)

Châu lúc này cảm thấy chỉ muốn đập đầu vào tường chết đi cho xong. Nửa muốn từ chối nửa lại cảm thấy tinh thần trách nhiệm phải trả lời. Châu còn đang phân vân, chợt bắt gặp ánh mắt mong đợi của giáo viên chủ nhiệm, cuối cùng không thể từ chối.

Jordon: Ohm, I’m very impressed when you said about Gluten. It feels like this is the first time I hear Vietnamese discuss gluten. (Anh rất ấn tượng khi em nói về Gluten. Đây giống như là lần đầu tiên anh nghe người Việt bàn về gluten).

Châu: Well, fair enough. Vietnamese diet does not contain any wheat, rye or barley; therefore, it always lack of gluten. We never discuss something we do not use, right? (Để hiểu thôi. Khẩu phần ăn của người Việt không sử dụng lúa mì, lúa mạch đen hay lúa mạch, vì vậy thường không có gluten. Mà chúng ta thì không bao giờ bàn về thứ chúng ta không xài tới, đúng không?)

Jordon: So how do you know about this? (Thế làm sao em biết?)

Châu: I am working in an English restaurant as a waitress at the moment, and there are a lot of customers allergic to gluten. (Em đang làm phục vụ bàn trong một nhà hàng Anh, có rất nhiều khách hàng dị ứng với gluten).

Jordon: You’re right. I think the percentage of people requiring gluten-free in their diet has been increasing. (Em nói đúng, anh cảm thấy tỉ lệ người có khẩu phần ăn không có gluten đang tăng).

Châu: Haha, I guess most of them are ladies! (Em đoán đa số trong số họ là các quý cô).

Jordan: Why do you think so? (Sao thế?)

Châu: Well, I don't say anything wrong with people requiring gluten-free because they have celiac disease [1]. However, I think nowadays people misunderstand that gluten was starch or carbohydrate's member. Gluten is a type of protein. However, just because it only appears on wheat, rye and barley, some people, mostly female, who is on diet, think it is starch and want to cut it off from their diet. (Em không có phán xét những người yêu cầu chế độ không gluten vì họ dị ứng với celiac. Nhưng em nghĩ, hiện nay, mọi người đang nhầm lẫn gluten là tinh bột hay thành viên trong nhóm carbohydrate. Gluten là một loại chất đạm. Nhưng chỉ vì nó chỉ xuất hiện trong lúa mì, lúa mạch đen, lúa mạch, một số người, đa số là nữ giới, đang trong chế độ ăn kiêng, nghĩ rằng nó là tinh bột và muốn cắt giảm trong chế độ ăn).

Jordan: Yeah, I think you're right. Hey, where are you from? I mean I know you are Vietnamese, but which part of Vietnam? (Uhm, anh thấy em có lý. Mà này, em từ đâu tới? Ý anh là anh biết em là người Việt, nhưng vùng nào của Việt Nam?)

Châu: It is... a complicated answer. My grandpa is from Hue, my dad is from Hanoi, my mom is from Ca Mau. I was born in Sai Gon, but then I moved to Da Lat and lived with my grandpa until I graduated high school. (Nó là một câu trả lời phức tạp. Ông nội em là người Huế, ba em lại ở Hà Nội, mẹ em người Cà Mau. Em sinh ra ở Sài Gòn, nhưng sau đó chuyển lên Đà Lạt và sống với ông đến khi tốt nghiệp cấp ba).

Jordan: Well, it's really complicated! (Đúng là rất phức tạp)

Châu: So how's about you? Which part of England are you from? (VẬY còn anh? Anh ở vùng nào ở Anh?)

Jordan: I'm from London.

Châu: Is it true that London boys love white shirt? My roommate says that. She says London boys are very classic. (Này, có phải con trai Anh thích mặc áo sơ mi trắng không? Bạn cùng phòng em bảo thế. Cô ấy bảo con trai Anh cổ điển lắm!)

Jordan: Good question! I haven't noticed this before. But I do like white shirt, especially at university. What do you think? (Câu hỏi hay đấy! Trước đây anh không để ý đến vấn đề này lắm, nhưng anh đúng là thích mặc áo sơ mi trắng, đặc biệt là khi ở trường học. Em nghĩ sao?)

Châu: I do like boys wearing white shirt. Look really clean and tidy. (Em thích con trai mặc áo sơ mi trắng. Nhìn sạch sẽ và ngăn nắp). And hey, what are you eating? (Mà này, anh đang ăn gì thế?)

Jordan: Wanna try? This is beefsteak with fries, and salad. (Muốn thử không? Là bò bít tết với khoai tây chiên và salad rau)

Châu: Did you make it? (Anh làm à?)

Jordan: Yup

Châu: Nice! (Giỏi thế!)

Sau buổi đó, Châu cảm thấy con trai Anh cũng khá dễ gần, không kiêu kỳ hay chảnh chọe như người ta đồn thổi. Cô cũng hoàn thành nhiệm vụ đã giao, chụp một tấm hình của Jordan cho Nhi. Tối về, trong khi Nhi còn đang ngắm nghía bức hình chụp của hot boy, Châu đã cập nhật status trên Facebook: "I completely change my mind. London boys are not too bad. Boys wearing white shirt are also not boring or too classic. It is a completely high level of appearance, so clean and tidy! Anyway, no matter where he is from, being able to cook is enough to be my Mr. Right." (Hôm nay tôi hoàn toàn thay đổi suy nghĩ. Con trai London cũng đến nỗi nào. Con trai mặc sơ mi trắng cũng không phải nhàm chán hay quá cổ điển. Đó là một đẳng cấp cao của bề ngoài, sạch sẽ và gọn gàng. Mà thôi, không quan trọng người đó đến từ đâu, chỉ cần có thể nấu ăn là đủ tiêu chuẩn làm người đàn ông của tôi rồi.)

Nhi: Mặt V-line, tóc mái ngang, da trắng trẻo, môi mỏng chúm chím, dáng cao thon dài, đặc biệt là mông căng tròn. Rõ ràng anh chàng này rất có tố chất làm thụ. Duyệt, chị duyệt!

Sau đó ai kia cười rất gian tà, vẻ mặt vô cùng 'đói khát'.

Ngày hôm sau, trên Facebook của Châu, status trạng thái có thêm một dòng tái bút ở dưới bằng tiếng Việt. "Ps: Trai đẹp là để ngắm không phải để yêu, trai đẹp là của chung không phải của riêng mình. Cho dù thế nào, bản thân xác định đã ngu ngốc dấn thân vào cái động hủ nữ này, có muốn thoát cũng không thoát được. Đòi vạn tính nhưng tâm bất dĩnh!"

Bạn đang đọc truyện *Yes Chef!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

#7 – Động hủ nữ

Mình Châu tự nhận ở chung với Nhi lâu như vậy, đầu óc cũng tiềm ẩn những suy nghĩ xấu. Chẳng hạn như một đứa trẻ ngây thơ lẳng mạn như cô,

cuối cùng một ngày đẹp trời cảm thấy hai thằng bạn thân đứng gần nhau khoác vai cười vui hạnh phúc rất ư là kỳ lạ. Nhi nghe xong chỉ thản nhiên đáp “Chúc mừng cung đã về với động hủ của chị!”

Mình Châu sau khi đi làm, cảm giác suy nghĩ đen tối của mình ngày càng nhiều. Con trai trong chỗ làm cô rất nhiều, đa số là người nước ngoài, cách ăn nói suy nghĩ có phần quá thoải mái, đôi khi hơi thô thiển, không vì có con gái trước mặt mà e dè. Người nước ngoài lại thích thể hiện tình cảm, ôm hôn má nhau là chuyện rất bình thường. Châu lại chính vì chuyện bình thường đó mà cảm thấy không bình thường chút nào.

Tựa như một lần phát hiện trên Facebook của các đầu bếp có hình của bếp trưởng và bếp phó. Bức hình cũng không có gì lạ, chỉ là caption của bức hình là “I know there are a million reasons love you.” (Tạm dịch: tớ biết có hàng triệu lý do để yêu cậu). Bếp phó cũng rất hào sảng bình luận lại: I love you forever. Từ giây phút đó, Châu ngấm ngấm gán ghép hai người họ thành một cặp. Chuyện không có gì cho đến khi cô kể chuyện này cho bạn cùng phòng của cô nghe, cảm giác bản thân sau tối hôm đó lại thăng thiên lên một cấp độ khác.

Nhi: Chuyện cũng dễ hiểu thôi. Theo như mày nói, một ngày nhà bếp làm việc suốt mười sáu tiếng đồng hồ. Mày nghĩ thử coi mười sáu tiếng ăn chung làm chung nói chuyện chung. Cho dù mày không bị đồng tính cũng sẽ thành đồng tính, cho dù ở nhà có vợ đẹp con xinh thì vẫn muốn phạm pháp.

Châu gật gù.

Nhi: Mà mày nhìn đi, bếp phó của mày nam tính như thế. Dáng người tuy là có thấp hơn bếp trưởng của mày một chút, nhưng rất đàn ông, lực lưỡng, có vóc dáng. Cơ thể lại xăm trổ, thật là mùi vị đàn ông quá mạnh...

Châu mặt hơi biến sắc.

Người kia tiếp tục giảng giải: ... Trong khi đó, mày nhìn bếp trưởng mày coi, cho dù tao không nói mày cũng nhìn ra, là tiểu mỹ thụ. Da mặt trắng trẻo mịn mần, lại có mắt kính thư sinh. Dáng người cao ráo thon dài, tiểu mỹ thụ thật mê người. Mày nhìn họ đi, thật là một cặp trời sinh. Đây đây, tấm hình này, nhìn mong anh ấy xem, thật là căng tròn, rất phù hợp với vị trí của người ‘được hưởng’.

Châu mặt than, cảm thấy người trước mặt mình có thể bớt bi ối một chút không.

Người kia vẫn ngêu ngao nói tiếp: Khi đi làm mày thấy bếp trưởng có hay chấp tay ra sau lưng không?

Châu không hiểu vì sao người trước mặt lại đòi đề tài nhanh như chong chóng như vậy, nghiền ngẫm một chút rồi gật đầu.

Người kia vỗ tay vào nhau cái bốp: Đây đây, đây là dấu hiệu!

Châu không hiểu: Dấu hiệu gì cơ?

Nhi: Dấu hiệu tối hôm trước vận động lao lực, kết quả là bị ‘thông’, hôm sau vẫn còn dấu tích để lại chứ sao!

Châu: Mày có thể bớt bi ối không?

Nhi nằm ườn ra giường, vớ tay lấy miếng xoài chua, bỏ vô miệng hưởng thụ: Các hạ quá khen, các hạ quá khen.

Người ta nói gần mực thì đen, Châu ở gần Nhi, kết quả “ăng-ten” hủ nữ cũng thỉnh thoảng “bắt sóng”. Chuyện là trong chỗ làm, có một phòng gọi là phòng nước. Đây là nơi cất chứa ly rượu cho khách và bình chứa khí nitrogen. Công việc của Châu trong phòng này là đánh bóng ly rượu, chuẩn bị kem làm đông bằng khí nitrogen (Di: về loại kem này, Di sẽ nói sau nếu có cơ hội). Vì phòng thiết kế cho một nhân viên phụ trách nên không gian khá hạn hẹp. Mọi người không vì sao lại rất thích vào đây, lúc thì tâm sự, khi lại kiểm tra ‘nhan sắc’ vì phòng có gương. Nhiều người đi qua đi lại như vậy, đôi cũng cũng cản trở công việc của Châu.

Tom, một nhân viên phục vụ rượu ra về thấu hiểu: I know that you really hate me since I steal your work area. (Anh biết là em rất ghét anh vì anh cướp chỗ làm việc của em).

Châu: Nah, not really! I just only hate you stealing my spot to be with your boyfriend! (Cũng không hẳn! Em chỉ ghét anh cướp chỗ em để ở cùng với bạn trai thôi!)

Tom: What? Who is my boyfriend? (Cái gì? Ai là bạn trai của anh?)

Châu: Your boyfriend, you should know him more than I do! I thought when I said that, you would probably know who he is. In this case, it is because you have more than one? (Bạn trai của anh, anh phải biết anh ấy nhiều hơn em chứ! Em tưởng khi em nói thế, anh chắc chắn phải biết người đó là ai. Trường hợp này, có phải vì anh có nhiều hơn một bạn trai không?)

Tom dường như chẳng biết nói gì, lủi thủi chui ra khỏi phòng, tựa như lòng rằng cô gái này không hề hiền lành dễ chọc như bề ngoài! Sự tình càng nghiêm trọng hơn khi một lần Châu không thể mở khoá van bình nitrogen, đành nhờ sự giúp đỡ của Tom. Tom ban đầu nói rất hay.

Châu: Could I ask you a flavours? (Em có thể nhờ anh một chuyện không?)

Tom: Please, whatever you want! (Nói đi, bất cứ điều gì em muốn!)

Kết quả Châu đợi người này gần mười phút đồng hồ vẫn không thấy đâu, đành lủi thủi đi nhờ người khác. Châu cũng không để trong lòng, mãi đến khi

người kia quay lại, miệng vẫn lầm nhảm “I will do everything for you” (Anh sẽ làm tất cả mọi thứ cho em) mà lại quên mất lời hứa kia, Châu buộc miệng nói “That’s not true! You promised to open the nitrogen for me, but then you forgot!”

Tom: Châu, I’m really sorry. I truly apologise. Do you still need my help? (Châu, anh thật lòng xin lỗi. Em có cần anh giúp không?)

Châu: Nah, that’s fine. I got it. I knew that I am your trouble marker. I should not disturb you and your boyfriend. (Không sao, em hiểu mà. Em biết em là kẻ làm phiền. Em không nên làm phiền anh và bạn trai của anh)

Một người đồng nghiệp đang ở trong phòng nghe thấy, giật mình quay lại hỏi: Boyfriend? Tom, do you have boyfriend?

Tom thiếu não: Châu thought I was gay. (Châu nghĩ tao đồng tính)

Mãi đến khi Tom ra khỏi phòng, chị đồng nghiệp tùm tùm cười hỏi: Châu, do you really think he is gay (Châu, em thật sự nghĩ anh ta đồng tính sao?)

Châu: Nah, I just tease him! (Không đâu, em chọc anh thôi!)

Bạn đang đọc truyện *Yes Chef!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

- Bạn gái của bếp trưởng

Chủ đề này được đưa ra soi mói từ khi Châu bắt đầu tạo kết bạn với các đầu bếp trên Facebook. Khi tất cả mọi người trong bếp đều không đã lập gia đình thì cũng đã yêu đương tìm hiểu nhau, bếp trưởng có vẻ như là thần bí nhất. Người này trên Facebook cũng y như bề ngoài, im hơi lặng tiếng. Nhìn vào “nhà” của anh ta, người ta chỉ có thể kết luận đây là một người thích đi du lịch, yêu cầu thẩm mỹ cao. Những tấm hình của anh ta đa số mang tính nghệ thuật.

Nhi: Vấn đề này đơn giản thôi, bếp phó mày có gia đình chưa?

Châu: Kết hôn thì chưa, nhưng đính hôn thì rồi. Là một chị trong chỗ làm sao, làm bên head waitress [1]

Nhi: Okay, vậy còn ai mày quen mà có gia đình hay bạn gái rồi?

Châu bắt đầu liệt kê: Bếp phó bên khu đồ ngọt có bạn gái rồi, A đã lập gia đình, B tháng sau làm đám cưới, C đã có bạn gái,...

Nhi: Dừng! Đủ! Có nói tao cũng không biết mấy người đó là ai. Nói tóm lại là đa số đều đã “yên bề gia thất”. Vậy mày nghĩ bếp trưởng mày có khả năng độc thân không?

Châu: Mọi người yên bề gia thất thì liên quan gì đến tình trạng độc thân của bếp trưởng?

Nhi: Mày vậy là không biết rồi! Mấy hôm trước tao từng đọc một bài nghiên cứu về loài gián. Người ta chia gián ra thành hai nhóm để nghiên cứu. Một nhóm gián cái đã thụ thai nhốt một mình, không bị tác động gì cả. Nhóm thứ hai nhóm gián cái thụ thai nhốt được tiếp xúc với những con gián cái khác. Kết quả nhóm thứ hai, con gián cái sinh sản số lượng trứng nhiều hơn. Người ta cũng thu được kết quả tương tự khi cho hai con gián cái khác loài ở chung với nhau. Điều đó chứng tỏ môi trường tập thể kích thích khả năng sinh sản. [2]

Châu: Tại sao?

Nhi: Vậy mà cũng không biết! Cặp gián A thấy cặp B abcdxyz thì cũng muốn abcdxyz. Nếu nhốt từng cặp riêng, không có người đầu têu, ụi nó sẽ không kích thích chứ sao!

Châu cảm thấy người đối diện thật bi ối. Vấn đề mang tính khoa học, cuối cùng lại bị nó nói thành thứ thô tục.

Châu: Vậy thì liên quan gì đến chuyện bếp trưởng chỗ tao?

Nhi: Mày học hoá nhiều quá bị axit ăn não à! Bếp trưởng mày ở chung với tất cả mọi người đều có bạn gái, có gia đình, tự dung hấn cũng sẽ bị kích thích mà tìm bạn gái thôi. Thử tưởng tượng ngày nào đi làm mười sáu tiếng đồng hồ đều nghe đồng nghiệp kể bạn gái tao ngon thế nào, abcdxyz tuyệt vời thế kia, hấn không tìm bạn gái cũng tìm bạn trai để giải toả.

Châu: Thế ra nãy giờ mày bảo bếp trưởng tao là gián đực đang tới mùa động dục?

Nhi: Cái đó mày nói tao không có nói, cơ mà tao thích suy nghĩ của mày! Okay, vậy người đó đã có người yêu. Vấn đề là người yêu là nam hay là nữ. Tao cảm thấy trước tiên mình nên tìm xem người yêu ấy có làm trong nhà hàng không hay làm ở bên chi nhánh bên Anh, hoặc chi là người bên ngoài.

Châu: Phạm vi rộng như vậy, làm sao mình tìm ra được?

Nhi: Không có gì là không tìm được. Mày đã nghe câu này chưa: “Hãy cho cô gái địa chỉ Facebook của bạn, cô ấy sẽ tìm ra người cướp nụ hôn đầu tiên của bạn là ai.”

Nhi vừa nói vừa bắt đầu bôi tung Facebook của bếp trưởng.

Châu: Tao cảm thấy với ai chứ với người đó mày không thể áp dụng câu nói đó đâu. Tao cảm giác Facebook của anh ta chỉ để trưng, chẳng có thông tin gì có thể xài được.

Nhi sau năm phút im lặng: Xong rồi, tao đã tìm được đối tượng khả nghi.

Châu: Há?

Châu nhìn vào màn hình máy tính, trước mặt là hình một cô gái người nước ngoài gương mặt rất ưa nhìn vô cùng dịu dàng.

Nhi: Tao từ Facebook của ông, liên kết với Facebook bếp phó và bạn gái của bếp phó. Bếp phó chính là bạn thân nhất của ông, cho dù mày không thể tìm được thông tin từ trang cá nhân của đối tượng, mày hoàn toàn có thể tìm ra từ những người xung quanh. Tất nhiên với con trai, điều này khá khó. Vì vậy tao bắt qua bạn gái của bếp phó. Người ta gọi đây là mối quan hệ giữa các phụ nhân. Bếp trưởng và bếp phó thân nhau, vậy phụ nhân của hai người cũng sẽ thân nhau. Ngoài ra, tao cũng đã tìm ra được Instagram của bếp trưởng mày. Đối chiếu giữa Facebook và Instagram, người này thường xuất hiện với bếp trưởng. Tỷ lệ chính xác rất cao. Mày nhìn xem có ấn tượng gì không?

Châu vẫn đang ‘load’ thông tin: ...

Nhi: Tao cũng chẳng mong đợi gì ở mày! Người này tên là Hannah, từng làm cho nhà hàng bên chi nhánh ở Anh, sau đó cùng chuyển qua đây. Điều này hoàn toàn phù hợp. Có thể hai người này đã bắt đầu mối quan hệ từ bên Anh, bây giờ bếp trưởng mày chuyển qua đây, công ty cho dẫn thêm bạn gái theo hỗ trợ hoàn toàn hợp lý. Còn nữa, người này là quản lý nhà bếp. Công việc chính là quản lý nhân sự của nhà bếp, nguyên liệu này nọ. Công việc tiếp xúc nhiều với bếp trưởng như vậy, nảy sinh tình cảm cũng rất dễ.

Châu: Làm sao mày biết được?

Nhi: Ở Facebook bạn gái bếp phó có hình hai người chụp chung, khi đó bạn gái của bếp phó còn mặc đồng phục của nhà hàng bên Anh. Hôm trước tao xem lịch làm việc của mày, ở phần quản lý, có tên của người này, tuy nhiên mày lại không có ấn tượng chứng tỏ người này không xuất hiện thường xuyên trong nhà hàng. Quản lý không ở nhà hàng thì chỉ có thể ở nhà bếp thôi!

Suy đoán của Nhi hoàn toàn được kiểm chứng vào ngày hôm sau, khi Châu đi làm. Để bảo đảm an toàn và bảo mật thông tin, tất cả các cửa ra vào ở nhà hàng Châu đều yêu cầu có thẻ nhân viên. Nhân viên phải quét thẻ nếu muốn vào phòng, kể cả khu vực thay đồ. Hôm đó Châu lơ đãng thế nào, lại quên mang theo thẻ, đành phải ngồi đợi ngoài cửa chờ người tới giúp. Chờ được năm phút, từ văn phòng quản lý, một người con gái bước ra. Châu lập tức nhận ra đó là Hannah, người tới qua Nhi cho cô xem ảnh. Người này vừa thấy cô đã mỉm cười, giọng trong vắt, thủ thỉ: “Do you need a pass?” (Em có cần chị bấm thẻ không?)

Châu: Yes please! Thank you so much! (Dạ vâng ạ! Cảm ơn chị nhiều lắm!)

Hannah: No worries (Đừng khách sáo!)

Hannah vui vẻ bấm thẻ giúp Châu, rồi bước thẳng vào khu vực nhà bếp. Châu đứng nhìn thần thò “Người đâu mà dễ thương vậy!”

Có lẽ do có ấn tượng, những lần sau khi gặp lại, Châu lập tức nhận ra Hannah. Cảm nhận của Châu dành cho người này trước sau vẫn như một, vô cùng có thiện cảm. Những lần gặp mặt, Hannah đều thân thiện hỏi thăm sức khỏe, lại rất nhẩn nại đứng đợi Châu trả lời, không phải vì xã giao thông thường [3]. Châu chính là không biết từ lúc nào đã sùng bái người này, không thái quá mà gọi người ta là “Thần tiên tỷ tỷ”!

Chú thích:

[1] Head waitress/ waiter: Ở các nhà hàng phương Tây hạng sang, nhân viên phục vụ được chia thành 3 cấp độ. Thấp nhất là junior waitress/ waiter hay commis de rang. Nhiệm vụ chính của những người này là hỗ trợ nhà bếp, vận chuyển thức ăn từ nhà bếp vào khu vực nhà hàng. Đây là công việc Châu hiện tại. Cao hơn một chút là section waitress/ waiter hoặc chef de rang. Ở cấp độ này, nhân viên đòi hỏi phải có kiến thức tương đối về các món ăn, có thể nói được table talk của món ăn đó, trả lời được các câu hỏi của khách hàng. Cuối cùng là head waitress/ waiter. Cấp độ này đa số là những người có kinh nghiệm dày dặn, kiến thức vững chắc uyên thâm. Tuy nhiên nhiệm vụ của cấp độ này và section không khác biệt lắm.

[2] Dành cho những bạn nào muốn nghiên cứu thêm. Thí nghiệm này của một nhóm nghiên cứu người Mỹ. Kết quả thí nghiệm chứng minh gián cái khi được đụng chạm bởi những con gián khác sẽ kích thích hormone từ đó gia tăng số lượng trứng. Kết quả thu được tương tự khi dùng lông vịt chọc vào người gián cái.

[3] Có một thói quen của người phương Tây mà người Việt Nam không có đó chính là hỏi thăm sức khỏe mỗi khi gặp. Những câu nói như “How are you?”, “How’re you going?”, “How’re you doing?” được sử dụng mỗi khi gặp nhau nhiều đến nỗi nó được xem như cách chào “Hello”, “Hi” vậy. Do vậy, những câu nói này đôi khi được xem như phép xã giao mỗi lần gặp gỡ, chứ không phải câu hỏi thăm như bản gốc. Thay vì trả lời câu hỏi, trong một số trường hợp đôi phương có thể lặp lại câu hỏi. Ví dụ khi người A hỏi người B “How’re you?” người B có thể trả lời “How’re you?”.

Bạn đang đọc truyện *Yes Chef!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Anh ta rất đáng ngưỡng mộ

Bếp trưởng quen Thần tiên tỷ tỷ quả thật rất hợp. Sau một tháng làm việc chung, Châu cảm thấy người này rất có năng lực, rất đáng ngưỡng mộ và học tập. Bất kể là công việc của người đó hay những việc xoay quanh nhà hàng, người đó đều rất dễ tâm. Trong khi tất cả các đầu bếp khác, kể cả bếp phó, không quan tâm, không màng tới, bếp trưởng là người duy nhất nhắc nhở khu vực rửa chén phải thật sạch sẽ, gọn gàng. Nếu thăm quên được trái, anh ta cũng là người đầu tiên nhắc nhở. Có một lần trong lúc bùng đĩa đồ ăn dở, Châu vô ý làm rớt thìa, đang tính nhặt lên thì người ở phía sau đã nói “Keep going! Don’t pick up!” (Đi tiếp đi! Đừng nhặt lên!). Châu không biết người đó là ai, nhưng vẫn nghe lời tiếp tục đi tiếp. Đến lúc vào phòng rửa chén mới thấy người phía sau lưng mình là bếp trưởng đang cầm chiếc thìa bị rớt kia.

Bếp trưởng: Next time, if you drop something in the restaurant, never pick it up! The reason is there may be someone carrying food behind you. If you stop unexpectedly, the guy behind you could fall down and everything could be a mess! (Lần sau nếu em làm rớt thứ gì đó trong nhà hàng, không được nhặt lên! Lý do là có thể có người đằng sau em đang bùng thức ăn. Nếu em dừng lại không báo trước, người đằng sau có thể ngã và mọi thứ sẽ thành bãi chiến trường!)

Một kinh nghiệm nghe có vẻ vô lý nhưng lại rất có lý được Châu ghi chú lại trong sổ tay.

Có những lần Châu cảm mạo, cả người mệt mỏi, vừa phải đi làm vừa phải chuẩn bị bài trên trường, cô thực sự rất muốn lười biếng gọi điện thoại báo bệnh. Nhưng khi nhớ đến hôm bếp trưởng không biết vì sao đau chân, chỉ có thể đi cà nhấc bằng một chân mà vẫn cố gắng đứng làm suốt một ngày trời hơn mười sáu tiếng, Châu lại lấy lại động lực tiếp tục đi làm, phấn đấu nỗ lực.

Châu tự hỏi nhiều lần lý do khiến người này chọn làm bếp, phải chăng đã có chuyện gì đó xảy ra trong quá khứ làm người này nồng nhiệt yêu nghề đến vậy. Để có thể làm bếp trưởng, người này phải bắt đầu nghề từ còn rất sớm. Mười tám? Mười chín? Ở độ tuổi bằng Châu, người ấy đã xác định được con đường mình sẽ đi, nhiệt huyết và đam mê trong khi Châu vẫn còn lập lờ lo lắng ngành học của mình là đúng hay sai. Và sau ngừng ấy năm theo nghề, khó khăn thử thách trải qua, đối diện với áp lực lượng công việc khủng lồ, người ấy vẫn có thể yêu thích và đam mê như vậy. Những điều nhỏ nhất trong nhà hàng đều không thể qua mắt người đó. Thật đáng ngưỡng mộ!

Bạn đang đọc truyện *Yes Chef!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Hiểu nhầm

Bếp trưởng: Chau, can you come here for a while, I have something to say to you. (Chau, em có thể đến đây một chút, tôi có chuyện cần nói với em)

Hôm nay Châu đến sớm hơn mọi lần, mọi người vẫn chưa ai đến, chỗ làm có khá vắng vẻ. Châu nghe bếp trưởng nói vậy, trong lòng hơi hoang mang, không phải cô đã làm gì sai rồi chứ. Tuy mới vào làm một tháng, nhưng Châu khá được lòng mọi người, không lẽ cô lại đắc tội người cô không nên đắc tội nhất. Nhưng mà... người này vì sao lại nhớ được tên của cô?

Bếp trưởng: Chau, are you crushing on someone? (Chau, có phải em đang để ý ai đó không?)

Châu nghe câu hỏi có chút nhũn mày. Cô có thích ai sao? Sao cô lại không biết nhỉ? Nhưng mà nếu cô có thích ai thì liên quan gì đến bếp trưởng nhỉ?

Châu: Uhm...not really. I don’t think so. (Uhm...không hẳn. Em không nghĩ vậy.)

Bếp trưởng: Are you sure? No one? Someone...like me? (Em chắc chứ? Không ai sao? Ai đó...ví dụ như tôi?)

Châu nghe tới đây, choáng váng nặng nề: Chef, I think you misunderstand something (Bếp trưởng, em nghĩ là anh hiểu lầm cái gì đó)

Bếp trưởng: Don’t worries, just tell me the truth. That’s why I want to have a conversation like this with you. Therefore, we won’t misunderstand each other. (Đừng lo lắng, hãy nói thật với tôi. Đó là lý do vì sao tôi muốn nói chuyện như vậy với em. Như vậy, chúng ta sẽ không hiểu nhầm lẫn nhau.)

Châu: Okay... But I am not crushing anyone, even you. (Được ạ, nhưng em không để ý ai cả, kể cả anh.)

Bếp trưởng: Okay, if it like what you say, so why do you care so much about me? You asked if I was okay. You cared that I was sick and got a lemon juice for me. And... (Được, nếu mọi thứ như em nói, vậy tại sao em quá quan tâm đến tôi? Em hỏi tôi có khỏe không? Em quan tâm tôi bị bệnh và chuẩn bị nước chanh cho tôi. Và còn...)

Châu: You must misunderstand me! I don't just only ask you, I ask everyone in this restaurant if they are okay. I ask when I see they sneeze, cough, cut their hand. You can ask anyone to check that. I got lemon juice for you... In that night, there was some one asking me organise the water for chefs, I don't remember her name. You also know that I have just been here for a month, I don't really know everything. At that time, I didn't even know where I could fill up the water. I didn't know getting water for the chefs means getting just tap water. I had seen you drinking lemon juice before that; therefore, I also got the juice for you. (Anh chắc chắn đã hiểu lầm em. Em không chỉ hỏi thăm anh, em hỏi thăm tất cả mọi người trong nhà hàng này. Em hỏi khi em thấy họ hắt xì, ho, cắt trũng tay họ. Anh có thể hỏi bất cứ ai để kiểm tra. Em lấy nước chanh cho anh... Tối đó, có ai đó nhờ em chuẩn bị nước cho các đầu bếp, em không nhớ tên cô ấy. Anh cũng biết em mới vào làm được một tháng, không biết nhiều thứ. Lúc đó, em thậm chí còn không biết em có thể lấy nước ở đâu. Em không biết lấy nước cho nhà bếp nghĩa là chỉ lấy nước ở vòi thôi. Em thấy anh uống nước chanh trước đó, nên em mới lấy thêm cho anh.)

Bếp trưởng: So how's about your Facebook status? You say you like a London boy. Well you must know that I'm from London. You say you like boy wearing white shirt. Chef's uniform is white shirt. You say you like boy who can cook. Anh I'm a chef. Chau, if you like me, that's fine. I allow that because I.. (Vậy còn status tên Facebook của em? Em nói em thích con trai London. Em hẳn phải biết tôi đến từ London. Em nói em thích con trai mặc áo trắng. Đồng phục của tôi là áo trắng. Em nói em thích con trai có thể nấu nướng. Và tôi là đầu bếp. Châu, nếu em thích tôi, không sao cả. Tôi cho phép bởi vì tôi...)

Châu: Chef! You read my status? Okay, I don't know that you're from London. To be honest, my memory is very bad, I don't even remember your name. That's why I always call you "chef"! When I said I liked white shirt, I meant it was a hobby wearing white. But because you say that, there's not just only chef's uniform that is white, my lab coat is also white. Finally, I just like a boy can cook, I did not say I like a boy cook very well. Anyway, I won't be crushing on anyone who already has girlfriend. (Bếp trưởng, anh đọc status của em? Được rồi, em không biết anh từ London. Thành thật mà nói, trí nhớ em rất tệ, em thậm chí không nhớ tên anh. Đó là lý do vì sao em luôn gọi anh là "bếp trưởng". Khi em nói em thích áo trắng, ý em là sở thích mặc áo trắng. Nhưng vì anh nói vậy, thật ra không chỉ có đồng phục của nhà bếp là trắng, áo thí nghiệm của em cũng màu trắng. Cuối cùng, em chỉ thích con trai biết nấu ăn, em không nói em thích con trai nói ăn thật giỏi. Còn nữa, em cũng sẽ không thích người đã có bạn gái.)

Bếp trưởng: Girlfriend? Yup, as you said, I have girlfriend and she is also working in this restaurant. Therefore, I don't want she misunderstanding...(Bạn gái? Đúng vậy, như em nói, tôi đã có bạn gái và cô ấy cũng đang làm việc ở nhà hàng này. Vì vậy, tôi không muốn cô ấy hiểu nhầm.)

Châu: That's fine, I got it. So if there's not something else, I'll go to change my uniform (Không sao, em hiểu rồi. Nếu không có việc gì nữa, em đi thay quần áo.)

Nói rồi Châu quay đầu đi, không quan tâm người đang sau đồng ý hay không.

Bếp trưởng: By the way, my name is Dan Nguyen. (Cơ mà, tên tôi là Dan Nguyễn)

Bạn đang đọc truyện *Yes Chef!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.